

Καρακατσάνης Μάριος

A painting of a man with large, dark, feathered wings. He is sitting on a stool, wearing a dark suit jacket over a light-colored shirt. He has a serious expression and is looking slightly to the right. The background is a soft, warm glow, suggesting a light source behind him.

Ο φύλακας άγγελος μου

Ο φύλακας άγγελός μου

«Μα ο άγγελος απ' άκρη σ' άκρη περπάτησε τον ουρανό, εκεί πάνω που ο βαθύς λογισμός είναι καθήκον, που ο έρωτας είναι θεός κυρίαρχος, που οι ματιές κρατάνε ακέραια την ομορφιά των αστεριών που ευφραίνει τη ματιά μας..»

Allan Edgar Poe

Άγιε Άγγελε, εσύ που είσαι προστάτης της άθλιας ψυχής μου και της ταλαιπόρης ζωής μου, μη με εγκαταλείψεις τον αμαρτωλό, μήτε να απομακρυνθείς από μένα εξ αιτίας της χαινότητάς μου.

Μην επιτρέψεις στον πονηρό δαίμονα να κυριαρχήσει επάνω μου κατατυραννώντας αυτό το θνητό μου σώμα. Κράτησε το ταλαιπόρο και παράλυτο χέρι μου και οδήγησέ με στην οδό της σωτηρίας.

Ναι, άγιε Άγγελε του Θεού, εσύ που είσαι φύλακας και σκεπαστής της άθλιας ψυχής μου και του άθλιου σώματός μου, συγχώρησέ με για όλα εκείνα με τα οποία σε ελύπησα όλες τις ημέρες της ζωής μου, και για όσα αμάρτησα την σημερινή ημέρα.

Σκέπασέ με και τούτη τη νύκτα και διαφύλαξέ με από κάθε επήρεια του αντιπάλου διαβόλου, για να μην παροργίσω τον Θεό με κάποιο αμάρτημα.

Και συνάμα πρέσβευε για χάρη μου προς τον Κύριο, να με στερεώσει στον θείο φόβο και να με κάνη δούλο άξιο της αγαθότητάς του.

Αμήν.

Με την προσευχή αυτή προς τον φύλακα άγγελό της, ξάπλωνε η Ναταλία στο ζεστό της κρεβάτι, αφήνοντας την ψυχή της να παραδοθεί στα χέρια του γλυκού Μορφέα. Μπορεί να μην ήταν βαθιά θρησκευόμενη, ούτε να ξημεροβραδιαζόταν στις εκκλησίες, ήταν όμως μια κοπέλα που πίστευε στα θεία με τον δικό της τρόπο. Στην οικογένειά της, αν και είχε πατέρα κληρικό, ποτέ δεν την πίεσαν να ασπαστεί τα δικά τους πιστεύω. Ούτε τη χαλιναγωγήσαν να ακολουθήσει ένα θρησκευτικό μονοπάτι που η ίδια δε θα το πίστευε με όλη της την ψυχή.

Έτσι λοιπόν, με την πάροδο του χρόνου και διαβάζοντας πληθώρα βιβλίων, ασπάστηκε τον Χριστιανισμό, αφού ήταν η μόνη θρησκεία που την αντιπροσώπευε ως ανθρώπινη ύπαρξη. Βέβαια καταλάβαινε ότι τα περισσότερα από αυτά που διάβαζε ήταν λόγια των συγγραφέων, σύγχρονων και μη, που με έντεχνο τρόπο προσπαθούσαν να μεταφέρουν στον

αναγνώστη τον φόβο και την ανασφάλεια. Δημιουργούσαν την εικόνα ενός Θεού που ίσως τελικά να μην ήταν τόσο απόλυτος όπως τον παρουσίαζαν και αναμφίβολα δεν ήταν ο αιώνιος τιμωρός που δεν αφήνει καμία ανθρώπινη ψυχή να του ξεφύγει ατιμώρητη. Πώς θα μπορούσε άλλωστε; Θα ήταν τρομερά ειρωνικό να προσφέρει το μεγαλύτερο δώρο στους ανθρώπους, την ελεύθερη βούληση, αλλά μετά να τους τιμωρεί όταν τη χρησιμοποιούν! Αυτό ήταν κάτι που την έκανε πάντα να χαμογελά κάθε φορά που το σκεφτόταν, αφού αναρωτιόταν πόσο κοντόφθαλμοι είναι τελικά οι άνθρωποι.

Έτσι διάλεξε το δικό της μονοπάτι. Να πιστεύει στον Θεό όπως εκείνη τον αντιλαμβανόταν. Όπως εκείνη πίστευε πως ήταν. Όπως εκείνη θα ήθελε όλος ο κόσμος να τον βλέπει. Δηλαδή, ως μια αιώνια ύπαρξη που το μόνο που θέλησε να διδάξει είναι η αγάπη, ο σεβασμός, η κατανόηση και το κυριότερο όλων τη δύναμη της συγχώρεσης. Όλα τα άλλα ήταν σάλτσες, όπως τα ονόμαζε, για να φοβερίζουν τους ανθρώπους και να τους κρατάνε δέσμιους στην πίστη τους.

«Στον κόσμο της “ελεύθερης” βούλησης, ό,τι επιλογές και αν κάνεις είναι βουτηγμένες στην αμαρτία...», μονολογούσε πολλές φορές, κουνώντας το κεφάλι της απογοητευμένη από την κατάντια των ανθρώπων.

Όλες αυτές οι απόψεις ήταν ένα θέμα που συζητούσε πολύ συχνά με τον πατέρα της, ο οποίος συμφωνούσε εν μέρει με αυτά που του έλεγε η κόρη του, αλλά της εξηγούσε κιόλας ότι ο Θεός δεν ευδοκεί το άδικο, αλλά μας περιμένει όλους να μετανοήσουμε, αποβλέποντας στη σωτηρία της ψυχής μας. Ότι άσχετα τι είναι αλήθεια και τι ψέματα, δεν κρινόμαστε για τις επιλογές μας, κόντρα δηλαδή με την ελεύθερη βούληση, όπως εκείνη νόμιζε, αλλά για το τι επίπτωση έχουν αυτές στην ψυχή μας! Αν δηλαδή, μάθαμε από τα λάθη της ζωής μας και το κυριότερο όλων, αν μετανοούμε για αυτά. Έτσι, με τα λόγια αυτά την έβαζε ξανά σε σκέψεις, δημιουργώντας της νέους προβληματισμούς.

Η γειτονιά που έμενε η Ναταλία ήταν μια ήσυχη συνοικία, δίχως ιδιαίτερα προβλήματα. Όμως τον τελευταίο καιρό άκουγαν στις ειδήσεις για κάποια μεμονωμένα περιστατικά τα οποία άρχισαν να γίνονται ανησυχητικά. Έλεγαν για βιασμούς ανυπεράσπιστων κοριτσιών, που στο τέλος τις σκότωναν, αφήνοντας εγκαταλελειμμένα τα άψυχα κορμιά τους στα σκοτεινά σοκάκια της πόλης. Για αυτό τον λόγο, οι αρχές συνιστούσαν στις γυναίκες να αποφεύγουν να κυκλοφορούν πολύ αργά το βράδυ, ειδικά αν είναι ασυνόδευτες.

«Ζούγκλα καταντήσαμε», μουρμούρησε ο πατέρας της, καθώς παρακολουθούσαν όλοι μαζί τις βραδινές ειδήσεις. «Να προσέχεις κόρη μου. Αν δε μπορεί ο αρραβωνιαστικός σου ή κάποιος φίλος σας να σε φέρει σπίτι μας, να μας τηλεφωνήσεις αμέσως όπου και αν είσαι, να έρθουμε να σε πάρουμε εμείς», κατέληξε να της λέει με το γνωστό, υπερπροστατευτικό του ύφος.

«Ναι μπαμπά, μένει ήσυχος. Εξάλλου είμαι είκοσι δύο χρονών! Μπορώ να προστατέψω τον εαυτό μου αν χρειαστεί», του είπε θέλοντας να τον καθησυχάσει. Μα η απάντησή της αυτή τον άγχωσε περισσότερο.

«Μα τι λες κόρη μου; Τι φαντάζεσαι, ότι θα σου έρθει ένας και αυτός αδύναμος; Πολλοί θα έρθουν και δε θα προλάβεις κιχ να βγάλεις! Θέλω να το πάρεις πολύ σοβαρά και να προσέχεις! Δεν είναι αστεία αυτά τα πράματα», της είπε με έντονο ύφος, απορώντας με την απερισκεψία της κόρης του.

«Μην ανησυχείς μπαμπάκα, θα προσέχω. Εξάλλου δε γυρίζω ποτέ αργά το βράδυ και αν τύχει, πάντα με φέρνει σπίτι ο Γιώργος και κανείς άλλος», του απάντησε ξανά, πιστεύοντας ότι αυτή την φορά θα είχε καταφέρει να τον ηρεμήσει.

«Ευλογημένος να είναι» είπε εκείνος, δείχνοντας ότι όντως είχε καθησυχαστεί. «Και μιας και το ανέφερες, πότε με το καλό θα παντρευτείτε; Είστε

αρραβωνιασμένοι τρία χρόνια! Ε, καιρός δεν είναι;» τη ρώτησε ανοίγοντας νέα κουβέντα. Το συνήθιζε όταν θεωρούσε ότι ένα θέμα είναι λήξαν, να ξεκινά αμέσως ένα άλλο.

«Αν όλα πάνε καλά με τη δουλειά που βρήκε, φέτος το καλοκαίρι λέμε να το επισημοποιήσουμε», είπε χαμογελώντας, δείχνοντας πόσο χαρούμενη ήταν με τη σκέψη αυτή.

«Μπράβο κόρη μου! Ευλογημένοι να είστε και οι δύο! Την ευχή μου να έχετε σε ό,τι και αν κάνετε στη ζωή σας...». Η φωνή του έτρεμε από τη συγκίνηση που ένιωθε να τον κατακλύζει.

«Εεε! Τι είναι αυτά τώρα; Δε στο είπα για να κλάψεις!» του είπε καθώς έτρεχε κοντά του να τον πάρει μια τρυφερή αγκαλιά.

«Μακάρι κόρη μου όλα τα δάκρυα της ταπεινής ζωής μου, να είναι δάκρυα τέτοιας ευτυχίας!» είπε και τη φίλησε στο μέτωπο. «Εσύ το ήξερες;» ρώτησε τη γυναίκα του, που τόση ώρα παρακολουθούσε αμίλητη τον διάλογο πατέρα και κόρης.

«Φυσικά και το ήξερα!», απάντησε εκείνη χαμογελώντας.

«Πονηρά θηλυκά και δεν μου λέγατε τίποτα τόσο καιρό ε;» τους είπε κοιτώντας και τις δύο κουνώντας το κεφάλι του δήθεν νευριασμένα.

«Εεε θέλαμε πρώτα να είμαστε σίγουροι πριν στο πούμε!» δικαιολογήθηκε η κόρη του.

«Καλά, δεν πειράζει... Αφού μου το είπατε, άρα είναι τελεσίδικο ε;» ρώτησε, περιμένοντας ουσιαστικά απλά να πάρει μια καταφατική απάντηση και τίποτε παραπάνω.

«Ναι μπαμπακούλη μου, είναι!»

«Ωραία... Και τώρα πάω να ξαπλώσω ήσυχος ότι όλα βαίνουν καλώς. Γυναίκα θα έρθεις;» ρώτησε τη γυναίκα του καθώς σηκωνόταν όρθιος, έτοιμος να πάει στο υπνοδωμάτιό τους.

«Έρχομαι κι εγώ...» απάντησε εκείνη ενώ έκλεινε ταυτόχρονα την τηλεόραση.

«Καλό βράδυ να έχεις κόρη μας, καλό ξημέρωμα να σε βρει...» της είπαν και οι δύο και αφού φιλήθηκαν στο μάγουλο, πήγαν όλοι στις κρεβατοκάμαρές τους να ξεκουραστούν.

Για τη Ναταλία ήταν ακόμα πολύ νωρίς για να κοιμηθεί, έτσι τηλεφώνησε στον Γιώργο να του πει τα νέα και φυσικά να ανταλλάξουν, όπως σχεδόν κάθε βράδυ, μεταμεσονύκτιες γλυκιές κουβέντες, που μόνο ένα ζευγάρι ξέρει να λέει ο ένας στον άλλο. Όταν πια τελείωσαν και αυτά, η Ναταλία έκανε την καθιερωμένη προσευχή της στον φύλακα άγγελό της και αποκοιμήθηκε.

Την άλλη μέρα το πρωί, ο πατέρας της πήγε στην ενορία του και η μητέρα της για τα ψώνια του σπιτιού, οπότε η Ναταλία μένοντας μόνη, βγήκε για μια βόλτα

στα μαγαζιά. Όχι για να φωνίσει, αφού ποτέ δεν ήταν φιλάρεσκη και ούτε της άρεσαν τα λούσα, αλλά για να βρει κάποια δουλειά. Δεν ήθελε να εξαρτάται από τον μέλλοντα σύζυγό της, που και αυτός τα έφερνε βόλτα με δυσκολία. Ήθελε να συνεισφέρει και εκείνη στα οικονομικά του σπιτιού που θα έφτιαχναν, ό,τι και όπως μπορούσε. Για αυτό τον λόγο, πέρα από τις εφημερίδες που κοιτούσε καθημερινά, έκανε και την καθιερωμένη της βόλτα στα καταστήματα, με την ελπίδα ότι θα έβρισκε κάποια ανακοίνωση που θα ζητούσαν υπάλληλο.

Εκτός από νέα, ήταν και πάρα πολύ όμορφη κοπέλα και αυτό ήταν κάτι που πίστευε ότι όλο και κάποια πόρτα θα της άνοιγε, έστω και σαν σερβιτόρα. Η δουλειά ποτέ δεν τη φόβιζε, ούτε υπήρχε κάτι που θα ντρεπόταν να το κάνει, αρκεί να ήταν ηθικό και νόμιμο.

Σήμερα έλπιζε να ήταν η τυχερή της μέρα, αφού τόσο καιρό δεν είχε καταφέρει να βρει κάτι και ο χρόνος στένευε απελπιστικά. Σε λίγους μήνες ερχόταν το καλοκαίρι και δεν ήθελε να ανοίξει νέο σπίτι δίχως να έχει σταθερές οικονομικές βάσεις.

Πράγματι, η τύχη της χαμογέλασε! Περνώντας από τη βιτρίνα ενός καταστήματος που πουλούσε επώνυμα γυναικεία ρούχα, είδε ότι ζητούσαν κοπέλα νέα και εμφανίσιμη για τη θέση της πωλήτριας. Δίχως να χάσει χρόνο, αμέσως μπήκε μέσα γεμάτη αυτοπεποίθηση.

Περνώντας από μία μικρή συνέντευξη με τον διευθυντή του καταστήματος, δεν άργησε να καταλάβει ότι τον είχε κερδίσει, όχι μόνο με το αεράτο παρουσιαστικό της, αλλά και με το ήθος και την εργατικότητα που τη χαρακτήριζε. Γεμάτη χαρά και ενθουσιασμό, είδε τον διευθυντή να προχωράει προς την έξοδο του καταστήματος και απλώνοντας το χέρι του, ξήλωσε τη χάρτινη ταμπέλα από την πίσω όψη της τζαμαρίας που ήταν κολλημένη, λέγοντας της χαρούμενα:

«Συγχαρητήρια δεσποινίς μου. Προσλαμβάνεστε!»

Τον ευχαρίστησε με όλη της την ψυχή δίνοντάς του το χέρι της και κανόνισαν τα ωράρια και τις μέρες που η Ναταλία θα πήγαινε στη δουλειά. Αρχικά θα πήγαινε για εκπαίδευση και ύστερα για να αναλάβει επίσημα τη θέση της πωλήτριας. Ο μισθός που συμφώνησαν, μαζί με τον μισθό του αρραβωνιαστικού της, τους έφτανε μια χαρά για να κάνουν την αρχή ενός σωστού σπιτικού.

Με τις σκέψεις αυτές έτρεξε κατευθείαν σπίτι, για να ανακοινώσει τα ευχάριστα νέα στη μητέρα της. Μετά τα πρώτα συγχαρητήρια που δέχτηκε, αμέσως τηλεφώνησε και στον Γιώργο να του πει τα ευχάριστα και όπως ήταν φυσικό χάρηκε και εκείνος πάρα πολύ όταν τα άκουσε.

«Σήμερα θα βγούμε να το γιορτάσουμε!!!» άκουσε τον ενθουσιασμένο αρραβωνιαστικό της, να λέει από την άλλη άκρη του τηλεφώνου.

«Εντάξει! Θα μιλήσουμε ξανά μόλις σχολάσεις! Φιλιά πολλά! Σ' αγαπώ!...» του είπε με τρυφερότητα και έκλεισε το τηλέφωνο.

Βοήθησε τη μητέρα της να μαγειρέψουν καθώς συζητούσαν για τη δουλειά που βρήκε και κάνοντας αστεία η μία στην άλλη όλη την ημέρα. Ειδικά όταν η μητέρα της προσποιόταν την αυστηρή πελάτισσα και η Ναταλία έπρεπε να την εξυπηρετήσει, ξεσπούσαν σε τέτοια γέλια που τις άκουγε ολόκληρη η γειτονιά. Όταν το απόγευμα ήρθε και ο πατέρας της σπίτι, μαθαίνοντας τα ευχάριστα νέα σταυροκοπήθηκε ευχαριστώντας τον Κύριο για τη χαρά αλλά και για την ευλογία που έδωσε, τόσο στον ίδιο όσο και στην οικογένειά του.

Έχοντας πια βραδιάσει για τα καλά, η Ναταλία άρχισε να ετοιμάζεται για τη βραδινή της έξοδο με τον Γιώργο και τους φίλους τους.

«Να προσέχεις κόρη μου!» άκουσε την ανήσυχη φωνή του πατέρα της να της λέει.

«Και μην αφήσεις τον Γιώργο να πει καθόλου, για να μπορεί να οδηγήσει!» συμπλήρωσε αμέσως μετά η μητέρα της.

Έριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και ικανοποιημένη πια ότι ήταν σε όλα έτοιμη, πήγε στο καθιστικό όπου καθόντουσαν οι γονείς της.

«Μαμά μου.. Μπαμπάκα μου... Έχω μεγαλώσει το ξέρετε έτσι δεν είναι;» τους ρώτησε με γλυκιά φωνή.

«Το ξέρουμε παιδί μου... αλλά για εμάς πάντα θα είσαι η Ναταλίτσα μας...το κοριτσάκι μας...που πρέπει να συμβουλευόμαστε και να προσέχουμε μέχρι το τέλος της ζωής μας...» της απάντησε ο πατέρας της, έχοντας μια γλυκόπικρη έκφραση στο πρόσωπό του.

“Πόσο γρήγορα μεγάλωσε...”, ήταν η σκέψη που περνούσε από το μυαλό του.

«Έλα εδώ για να σε καμαρώσω...» συνέχισε κάνοντας της νόημα να πλησιάσει κοντά του. «Έγινες ολόκληρη γυναίκα το ξέρεις;» τη ρώτησε συγκινημένος.

«Μπαμπάκα μου πρώτη φορά με βλέπεις ντυμένη έτσι;» του χαμογέλασε εκείνη.

«Για μένα κόρη μου κάθε φορά θα είναι πάντα η πρώτη...πάντα...», είπε αγκαλιάζοντας την. Η Ναταλία απόρησε αφού δεν τον είχε ξαναδεί τόσο διαχυτικό, μα δεν έδωσε συνέχεια στη συζήτηση όταν είδε τη μητέρα της να της κάνει νόημα.

«Μα τι έπαθε ο μπαμπάς;» τη ρώτησε ύστερα όταν την ακολούθησε, με την δικαιολογία ότι ήθελε να την ξεπροβοδίσει ως την εξώπορτα.

«Μην τον παρεξηγείς κόρη μου...απλά τώρα συνειδητοποίησε ότι θα παντρευτείς και θα σε χάσει...»

απάντησε εκείνη χαϊδεύοντας της το πρόσωπο.

«Αχ βρε μπαμπακούλη μου...» μονολόγησε η Ναταλία και αποχαιρέτησε τη μητέρα της φιλώντας την στο μάγουλο.

Λίγο πιο κάτω, την περίμενε μέσα στο πρόχειρα παρκαρισμένο αμάξι ο Γιώργος, έχοντας τα φώτα ανάμενα. Βλέποντας να τον χαιρετά η μητέρα της Ναταλίας χαιρέτησε και εκείνος, ενώ συγχρόνως έκανε νόημα και στη Ναταλία να βιαστεί γιατί εμπόδιζε την κυκλοφορία έτσι όπως είχε παρκάρει το αμάξι. Αφού είδε να μπαίνει η κόρη της μέσα και τους είδε να απομακρύνονται, τότε έκλεισε και εκείνη πίσω της, τη βαριά ξύλινη πόρτα του σπιτιού.

Καθισμένοι στο σαλόνι όπως κάθε φορά που έλειπε η κόρη τους, άνοιξαν την τηλεόραση και δε θα την έκλειναν, μέχρι να έβλεπαν το παιδί τους να επιστρέφει και πάλι μέσα στην ασφάλεια και τη θαλπωρή του σπιτιού τους.

Αν και ήταν περασμένα μεσάνυχτα, η νεαρή παρέα διασκέδαζε πίνοντας και συγχαίροντας την φίλη τους για τα εξαιρετικά νέα που τους ανακοίνωσε. Ήξεραν όχι μόνο πόσο πολύ σημαντικό ήταν για την ίδια να δουλέψει, αλλά και πόσο πολύ θα βοηθούσε αυτός ο έξτρα μισθός στο σπιτικό που σκόπευε να ανοίξει το νέο ζευγάρι. Όταν η Ναταλία αντιλήφθηκε πόσο προχωρημένη ήταν η ώρα και ξέροντας ότι οι

γονείς της θα ξενυχτούσαν περιμένοντάς την, ανακοίνωσε στην παρέα πως ήταν ώρα να το διαλύσουν. Εξάλλου και η ίδια δούλευε το πρωί και δεν ήθελε να πάει με μάτια μαύρα από το ξενύχτι. Τι εντύπωση θα έδινε; Οι φίλοι της έδειξαν απόλυτη κατανόηση και συμφώνησαν αμέσως δίχως να προβάλουν καμία αντίρρηση. Έτσι, αφού πλήρωσαν τα ποτά τους έφυγαν όλοι μαζί από το μαγαζί που διασκεδάζαν.

«Μπορείς να οδηγήσεις;» ρώτησε η Ναταλία τον Γιώργο βλέποντας τον να είναι λίγο ζαλισμένος.

«Φυσικά και μπορώ, τι με πέρασες!» απάντησε εκείνος δείχνοντας ότι προσβλήθηκε από την ερώτηση της. Η αλήθεια όμως ήταν ότι ζαλιζόταν αρκετά.

«Δεν έπρεπε να πιείς τόσο πολύ βρε Γιώργο...» του είπε εκείνη καθώς φορούσε την ζώνη ασφαλείας της.

«Έ να μη το γιορτάσουμε; Είναι η πρώτη σου δουλειά αγάπη μου!» της απάντησε με μπόλικο ενθουσιασμό, που ήταν φανερό ότι δεν οφειλόταν μόνο στη χαρά που ένιωθε για την αρραβωνιαστικιά του.

«Τέλος πάντων...απλά σε παρακαλώ πήγαινε σιγά...» του είπε τόσο σοβαρή όσο και ανήσυχη.

Όταν όμως έβαλε το αμάξι μπροστά και έκανε να ξεκινήσει, του έσβησε σχεδόν αμέσως.

«Γιώργο σταμάτα...» του φώναξε καθώς εκείνος προσπαθούσε να το βάλει και πάλι μπροστά. «Άσε εδώ το αμάξι και θα φύγουμε και οι δύο με ταξί...» του

είπε με σοβαρό ύφος βλέποντας τον να την κοιτάζει απορημένος.

Επικράτησαν μερικά λεπτά σιωπής όταν ο Γιώργος βγάζοντας τα κλειδιά του αμαξιού από την κλειδαριά, ακούμπησε το κεφάλι του στο τιμόνι.

«Έχεις δίκιο, δεν έπρεπε να πιώ τόσο πολύ...» είπε βγάζοντας μια κοφτή ανάσα, θολώνοντας ελαφρά το σκούρο πλαστικό του τιμονιού.

«Έλα, πάμε πότη μου...» είπε τρυφερά και χαμογελώντας του με κατανόηση η Ναταλία.

Αφού φρόντισε να κλειδώσει ο αρραβωνιαστικός της το αμάξι σωστά, σταμάτησαν ένα ταξί και μπήκαν και οι δύο μέσα. Άφησαν πρώτα εκείνον στο σπίτι του και αφού τον έβαλε να ξαπλώσει, μπήκε και πάλι στο ταξί που την περίμενε έξω για να συνεχίσουν για το δικό της σπίτι. Όταν όμως μέτρησε τα χρήματά της είδε πως δεν την έφταναν για να την πάει μέχρι τον προορισμό της, αφού δεν είχε υπολογίσει να γυρίσει με ταξί. Επειδή λοιπόν, δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να δώσει αφορμή για μουρμούρα στους γονείς της, αν αναγκαζόταν να τους πει τι έγινε, είπε στον ταξιτζή να την αφήσει αρκετά πιο πίσω και θα συνέχιζε με τα πόδια.

Έτσι, δίνοντας τα τελευταία της χρήματα, βγήκε από το ταξί και κατηφόρισε για το σπίτι της, κάτω από τα λιγοστά φώτα του δρόμου.

Ξαφνικά, μέσα τις σκιές και στην ηρεμία της νύχτας, άκουσε ένα βαρύ όχημα να έρχεται προς το μέρος της. Κοιτώντας διστακτικά πίσω της, είδε ένα μαύρο φορτηγάκι να την πλησιάζει, ενώ πίσω από το τζάμι του διέκρινε τρεις μεγαλόσωμους άντρες που την κοιτούσαν με ένα περίεργο, σαδιστικό ύφος στο πρόσωπό τους.

“Σε παρακαλώ Θεέ μου, κράτησε με ασφαλή από κάθε κακό και από κάθε κίνδυνο...” μουρμούρισε φοβισμένη, αλλά πάντα γεμάτη πίστη.

Ένοιωσε το φορτηγάκι σε απόσταση αναπνοής, όταν ξαφνικά το άκουσε να πατάει γκάζι με τις ρόδες του να στριγγλίζουν στον αέρα, σπάζοντας κυριολεκτικά τη σιωπή της νύχτας. Δεν ήξερε τι συνέβη, αλλά έτρεξε με όση δύναμη είχε προς το σπίτι της. Ανοίγοντας βιαστικά την πόρτα του σπιτιού της, πήρε μια βαθιά ανάσα και με όσο κουράγιο της είχε απομείνει χαμογέλασε και προσποιήθηκε πως όλα είχαν κυλήσει μια χαρά, και πως είχε περάσει μια υπέροχη βραδιά. Οι γονείς της, όταν είδαν την κόρη τους να έχει γυρίσει στο σπίτι ασφαλής, πλέον ήταν έτοιμοι να πάνε για ύπνο χωρίς έγνοια.

Η Ναταλία, μόλις ξάπλωσε στο κρεβάτι έβαλε τα κλάματα, εκτονώνοντας έτσι όλη την πίεση αλλά και τον φόβο που ένιωθε όλη αυτή την ώρα.

«Σε ευχαριστώ Θεέ μου, σε ευχαριστώ που με προφύλαξες...» έλεγε ξανά και ξανά, κάνοντας σαν

τρελή τον σταυρό της με χέρια που έτρεμαν ακόμα από το σοκ.

Την άλλη μέρα το μεσημέρι, γυρνώντας από την πρώτη μέρα στη δουλειά της, είδε τη μητέρα της με το βλέμμα καρφωμένο στην τηλεόραση.

«Τι έγινε μητέρα;» τη ρώτησε απορημένη, αφού ποτέ ξανά δεν την είχε δει τόσο απορροφημένη στην τηλεόραση.

«Τους πιάσανε!!!» φώναξε εκείνη γεμάτη ενθουσιασμό.

«Ποιους πιάσανε;» ρώτησε ξανά η Ναταλία καθώς άφηνε τα πράματά της στο τραπεζάκι του xωλ.

«Αυτούς που κακοποιούσαν τα κορίτσια καλέ!» απάντησε πάλι η μητέρα της, απορροφημένη από αυτά που άκουγε, δίχως να σηκώσει στιγμή το κεφάλι της από την τηλεόραση. «Έχει βουίξει ο τόπος!!!» είπε αμέσως μόλις διακόπηκε το πρόγραμμα για διαφημίσεις, κοιτάζοντας την κόρη της για πρώτη φορά από τη στιγμή που μπήκε. «Μα τι αναισθητη που είμαι...δε σε ρώτησα πώς ήταν η πρώτη σου μέρα στη δουλειά;» είπε αμέσως μετά, επιστρέφοντας και πάλι στην πραγματικότητα.

«Θα στα πω μετά όλα! Προς το παρόν πες μου εσύ τι έγινε!» συνέχισε γεμάτη ενδιαφέρον για να μάθει, αφού ακόμα δεν είχε ξεπεράσει τα χτεσινοβραδινά.

«Τι να σου πρωτοπώ!!!» έκανε η μητέρα της, χαμηλώνοντας λίγο την τηλεόραση ώστε να μπορεί να της μιλήσει. «Χτες το βράδυ, αυτά τα καθάρματα κυκλοφορούσαν στη γειτονιά μας! Ναι στην γειτονιά μας!» επανέλαβε για να δώσει έμφαση. «Αλλά τους πιάσανε, όταν το φορτηγάκι τους τράκαρε σε ένα στύλο στην άκρη του δρόμου. Όταν πήγε η αστυνομία να τους σώσει τι νομίζεις ότι ανακάλυψε μέσα στο φορτηγάκι;» ρώτησε, μα πριν προλάβει η Ναταλία να απαντήσει η μητέρα της συνέχισε. «Όλα τα σύνεργα του διαβόλου! Υπνωτικά χάπια, αναισθητικά σπρέι, χειροπέδες, σχοινιά, και μερικές κουβέρτες. Όταν λοιπόν η αστυνομία ζήτησε εξηγήσεις εκείνοι αμέσως τα ομολόγησαν όλα!»

«Τι λες βρε μητέρα; Πότε έγιναν όλα αυτά και εγώ δε πήρα χαμπάρι;» ρώτησε με αγωνία η κόρη της.

«Εσύ αγάπη μου δούλευες! Στα μαγαζιά δεν παίζουν ειδήσεις!» της είπε εκείνη με απόλυτη φυσικότητα. «Άκου όμως και το καλύτερο! Τι νομίζεις ότι είπαν στην αστυνομία όπου κυριολεκτικά παρακάλαγαν να τους καταδικάσουν, ώστε να πληρώσουν για τις αμαρτίες τους;

«Τι;»

«Ότι χτες το βράδυ που τριγυρνούσαν ώστε να βρουν το επόμενο θύμα τους, όπου σημειωτέο ήταν λίγα στενά πριν από το σπίτι μας, εντόπισαν μια κοπέλα. Ενώ λένε, στην αρχή ήταν μόνη της και

περπατούσε στα σκοτεινά, με το που την πλησίασαν, ξαφνικά εμφανίστηκαν δύο τεράστιοι άντρες που περπατούσαν δίπλα της! Εκείνοι γύρισαν και τους κοίταξαν με τα ολόλευκα μάτια τους και αμέσως οι εγκληματίες είδαν όλες τις αμαρτίες τους να περνούν από μπροστά τους! Έπειτα, και ενώ ήταν ακόμα σοκαρισμένοι, ένιωσαν αμέσως το βάρος των πράξεών τους αβάσταχτο και γέμισε η ψυχή τους ενοχές. Έχασαν κάθε επαφή με την πραγματικότητα και γι' αυτό τράκαραν στην κολόνα, είπαν. Απίστευτο ε!!!» κατέληξε να λέει η μητέρα της κοιτώντας την εκστασιασμένη.

Όταν αναλογίστηκε η Ναταλία όλα όσα συνέβησαν το προηγούμενο βράδυ, κατάλαβε ότι η προσευχή της εισακούστηκε. Ότι ο Φύλακας Άγγελός της την προστάτεψε από ένα αναμφίβολα μεγάλο κακό.

«Ευτυχώς κόρη μου που εσένα σε γύρισε ο Γιώργος, γιατί αλλιώς ποιος ξέρει τι θα γινόταν αν γυρνούσες μόνη σου...» διάκοψε τις σκέψεις της η μητέρα της.

«Ναι μητέρα ευτυχώς...» απάντησε η Ναταλία και στο πρόσωπό της σχηματίστηκε ένα χαμόγελο ευτυχίας και γαλήνης.

Ένα χαμόγελο που έδειχνε πραγματική ικανοποίηση και σιγουριά ότι τελικά ο Θεός, ο δικός της Θεός, ήταν εκεί και την άκουγε. Ένας αληθινός Θεός, που δε βασίζεται στις τιμωρίες και στα ψέματα για να σε κρατήσει στο δρόμο Του, αλλά και για να Τον νιώσεις εσύ κοντά σου. Μονάχα πίστη χρειάζεται! Πίστη και ανιδιοτελής αγάπη, τίποτε άλλο.

Τέλος